

Sygn. akt III AUa 1754/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz
Sędziowie:	SSA Danuta Owsiana (spr.) SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 5 października 2011 r. sygn. akt VIII U 1870/10

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2011 r., sygn. VIII U 1870/10 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy A. S. od decyzji strony pozwanej – ZUS Oddział we W. z dnia 13 października 2010 r. i z dnia 22 grudnia 2010 r., którą odmówiono mu emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca (urodzony 01.10.1950 r.), w dniu 16.09.2010 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca udokumentował staż pracy wynoszący na dzień 01.01.1999 r. 28 lat, 8 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz nieskładkowych, w tym staż pracy w warunkach szczególnych według ZUS wyniósł 0 lat, 0 miesięcy i 0 dni.

Wnioskodawca w okresie od dnia 01 października 1969 r. do dnia 31 października 1991 r. był zatrudniony we (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) we W.. W czasie zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę na stanowiskach:

- monter konstrukcji instalacji i urządzeń elektrycznych na ślusarni - od 01.10.1969 r.;
- ślusarz - konstruktor od 01.05.1973 r.;
- ślusarz-od 01.08.1976 r.;
- ślusarz - spawacz - od 02.01.1979 r.;
- ślusarz na ślusarni - od 01.05.1979 r.;
- ślusarz - spawacz - od 01.08.1981r.;
- ślusarz na ślusarni - od 01.07.1986 r.;
- ślusarz - spawacz - od 01.11.1986 r. do 31. 101991 r.

Wnioskodawca pracował na ślusarni wykonując czynności ślusarskie oraz spawalnicze w zależności od zaszeregowania. Na ślusarni produkcja elementów metalowych powstawała od podstaw, najpierw pobierano materiał z magazynu, następnie był on cięty i szlifowany, a następnie spawany. W pierwszej kolejności wykonywane były prace przygotowawcze, obejmujące czynności monterskie i ślusarskie, a następnie następowało spawanie. Praca wnioskodawcy na stanowisku ślusarz - spawacz polegała na spawaniu wcześniej przygotowanych części konstrukcji metalowych, które zajmowało 85 % czasu pracy.

Pracodawca wydał wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 08.09.1997 r., potwierdzając wykonywanie przez niego na prac ślusarza - spawacza elektryczno - gazowego na zajmowanym stanowisku spawacz elektryczno - gazowy wymienionym w wykazie A, dział XIV poz. 12 pkt 1 (wykaz stanowi załącznik do Zarządzenie nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r.).

Zaskarżonymi decyzjami strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do emerytury, nie uznając zatrudnienia wnioskodawcy we (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym(...) we W. w okresach od 1.10.1969 r. do 27.07.1970 r., od 28.07.1970 r. do 15.07.1972 r. (służby wojskowej), od 16.07.1972 r. do 31.07.1987 r., od 1.09.1987 r. do 25.04.1990 r. oraz od 20.10.1990 r. do 5.05.1991 r. za pracę w warunkach szczególnych.

Na tle powyższego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne.

W motywach wyroku wskazał, że prawo do emerytury w wieku obniżonym przysługuje na warunkach przepisanych art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wśród wymogów prawa do tego świadczenia znajduje się wymóg wykonywania stale i w pełnym wymiarze zatrudnienia na stanowiskach wymienionych w Wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia, w rozmiarze 15 lat. Tego warunku, w ocenie strony pozwanej, wnioskodawca nie spełnił, a Sąd I instancji po przeprowadzeniu obszernego postępowania dowodowego, a to z akt osobowych wnioskodawcy, z zeznań świadków K. T., E. K. i Z. P. oraz przesłuchania wnioskodawcy, uznał, iż takie stanowisko jest ostatecznie słuszne.

Wnioskodawca wykonywał bowiem różnorodne czynności, o czym dowodnie świadczą angaże z akt osobowych z kolejnymi stanowiskami roboczymi oraz zeznania świadków opisujące rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę czynności, m.in. prace przygotowawcze, monterskie i ślusarskie.

Sąd Okręgowy założył, że nawet gdyby uznać, że wnioskodawca w okresach kiedy był ślusarzem – spawaczem kwalifikował się do zaliczenia go do pracowników z Wykazu A Dział XIV poz. 12 (prace przy wycinaniu elektrycznym

i gazowym) to i tak wynikający z takiego uznania okres nie osiągnąłby rozmiaru 15 lat. Ślusarzem – spawaczem był bowiem wnioskodawca w okresach od 2.01.1979 r. do 30.04.1979 r., od 1.08.1981 r. do 30.06.1986 r. oraz od 1.11.1986 r. do 31.10.1991 r., a w pozostałych okresach monterem na ślusarni i ślusarzem na ślusarni, a nie są to stanowiska należące do prac w szczególnym charakterze.

Reasumując, Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca nie spełnia wymogu posiadania 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu obowiązujących przepisów, a w konsekwencji, iż nie nabył prawa do żądanego świadczenia emerytalnego. Dlatego też orzekł jak na wstępie.

Apelację od opisanego wyroku wniósł wnioskodawca, zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 316 § 1 w zw. z art. 233 § 1 kpc polegającą na oddaleniu odwołania w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów należałoby zmienić decyzję przez przyznanie prawa do emerytury oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, a to Wykazu A Działu XIV poz. 12 pkt 6 załącznika do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. (Dz.U. nr 3 poz. 6), wg którego pracownicy zatrudnieni w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych (ślusarz – spawacz i ślusarz) byli uznawani za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Zdaniem apelującego, spełniał więc wymóg stażu pracy w warunkach szczególnych 15 lat i nabył prawo do emerytury w wieku obniżonym. Dlatego domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji przez przyznanie prawa do emerytury lub uchYLENIA wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

Strona pozwana nie wniosła odpowiedzi na apelację wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna. Wbrew zarzutom apelacyjnym Sąd I instancji, przeprowadziwszy w sprawie należyte postępowanie dowodowe, ocenił zebrany materiał dowodowy bez naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 kpc, poczynił adekwatne do niego ustalenia faktyczne, z których wyprowadził prawidłowe wnioski i wydał wyrok zgodny z przepisami prawa materialnego.

Wnioskodawca dochodził roszczenia o emeryturę należną po spełnieniu wymogów art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. nr 153/2009, poz. 1227) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.). Spornym w sprawie był wymóg posiadania przez wnioskodawcę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanego wyżej rozporządzenia. Pozwana nie uznała bowiem za wiarygodne świadectwa pracy wnioskodawcy z dnia 8.09.1997 r. (vide: ksero k. 17 a.s.) obejmującego okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1.10.1969 r. do 31.10.1991 r. we (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) jako pracy w warunkach szczególnych albowiem obejmowało ono czasokres różnorodnych stanowisk pracy wnioskodawcy (i służby wojskowej), które nie odpowiadały wymogom rozporządzenia, a w szczególności stanowisku spawacza wymienionym w Wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Dział XIV, poz. 12). Sąd I instancji, po przeprowadzeniu dowodu z akt osobowych wnioskodawcy i zeznań świadków oraz przesłuchaniu wnioskodawcy, ustalił, że istotnie żadne ze stanowisk roboczych nie było stanowiskiem spawacza. Wnioskodawca zatrudniony był pierwotnie jako monter na ślusarni, potem ślusarz – spawacz, a także jako ślusarz na ślusarni.

Pracą w szczególnych warunkach jest zgodnie z omawianym rozporządzeniem wyłącznie praca na stanowiskach wymienionych w Wykazach (A i B) i to pod warunkiem wykonywania jej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2). W niniejszej sprawie chodziło o pracę na stanowisku spawacza. Nie jest natomiast pracą w szczególnych warunkach praca ślusarza, nawet wówczas gdy wykonywana jest w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych. W trakcie swego zatrudnienia wnioskodawca był monterem, ślusarzem i ślusarzem – spawaczem. Sąd I instancji poczynił założenie, że okresy pracy wnioskodawcy jako ślusarza – spawacza, gdyby uznać je za pracę w warunkach szczególnych, nie spełnią wymogu takiej pracy w rozmiarze 15 lat. Wniosek ten jest prawidłowy albowiem czasokresy

te wynoszą od 2.01.1979 r. do 30.04.1979 r. 4 miesiące, od 1.08.1981 r. do 30.06.1986 r. 4 lata i 11 miesięcy oraz od 1.11.1986 r. do 31.10.1991 r. 5 lat. Nie ma natomiast żadnych podstaw do kreowania na pracę w warunkach szczególnych pozostałych okresów pracy wnioskodawcy jako montera lub ślusarza w oparciu o tezę wykonywania jej w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych. Prezentowany w tym względzie przez apelującego pogląd prawny jest błędny. Nie odpowiada obowiązującemu stanowi prawnemu i ugruntowanemu orzecznictwu sądowemu.

Reasumując, zaskarżoną decyzję organu rentowego i aprobujący ją wyrok Sądu I instancji należy uznać za merytorycznie prawidłowe. Sąd Apelacyjny nie znalazł uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy. Dlatego też na mocy art. 385 kpc orzekł o jej oddaleniu.

R.S.